

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

Praha 1. 4. 2021

Čj. ČTÚ-50 906/2020-603

Na základě rozkladu, který podal dne 8. 10. 2020 spolek [REDAKCE], podle § 152 odst. 1 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s § 96 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro východočeskou oblast, ze dne 14. 9. 2020, čj. ČTÚ-35 104/2020-636/V. vyř. - ŠaL, ve věci uložení pokuty podle § 118 odst. 23 písm. c) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), ve výši 100 000 Kč za přestupek podle § 118 odst. 1 písm. a) zákona o elektronických komunikacích, vydávám podle § 60 zákona o přestupcích, ve spojení s § 3, § 108 odst. 1 písm. n) a § 123 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, a po projednání v rozkladové komisi ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, toto

rozhodnutí:

Podle § 90 odst. 5 správního řádu se rozklad zamítá a napadené rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro východočeskou oblast, ze dne 14. 9. 2020, čj. ČTÚ-35 104/2020-636/V. vyř. - ŠaL, potvrzuje.

Odůvodnění:

Český telekomunikační úřad, odbor pro východočeskou oblast (dále jen „správní orgán I. stupně“), zahájil z moci úřední, dne 17. 7. 2020, správní řízení se spolkem [REDAKCE] (dále jen „účastník řízení“), pro podezření ze spáchání přestupku dle § 118 odst. 1 písm. a) zákona o elektronických komunikacích, kterého se měl účastník řízení dopustit tím, že podniká v oblasti elektronických komunikací nejpozději od 7. 4. 2006 v rozporu s § 8 zákona o elektronických komunikacích, neboť zajišťuje veřejné komunikační sítě a poskytuje služby elektronických komunikací bez oznámení podnikání v elektronických komunikacích splňujícího náležitosti podle § 13 zákona o elektronických komunikacích.

Ve vyjádření k zahájenému řízení, doručeném dne 25. 8. 2020, účastník řízení uvedl, že ačkoliv provozuje telekomunikační činnost dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona

o elektronických komunikacích, nejedná se o podnikání v elektronických komunikacích ve smyslu § 8 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Činnost vyvíjená účastníkem řízení totiž nesplňuje znaky podnikání dle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Tato činnost sice je prováděna soustavně, samostatně, vlastním jménem a na vlastní odpovědnost, nicméně nikoliv za účelem dosažení zisku. Dle účastníka řízení poskytování placených služeb veřejnosti nemusí být podnikáním a není v rozporu s neziskovou povahou spolku, pokud motivací pro tuto činnost není dosažení zisku pro spolek či pro jeho členy, ale jde o uspokojování a ochranu těch zájmů, k jejichž naplňování je spolek založen (zde zřízení a provoz neziskové metropolitní počítačové sítě a zpřístupnění internetu veřejnosti pomocí této sítě). Účastník řízení prodává konektivitu svým uživatelům, neboť se jedná o jeho hlavní činnost vyvíjenou k uspokojování zájmů, k jejichž naplnění je spolek dle stanov založen. Povinnosti dle § 13 zákona o elektronických komunikacích se na účastníka řízení tedy nevztahovaly. Je pravdou, že účastník řízení v rámci rozvoje sítě kumuluje majetek, ale ten je nezbytný pro provoz jeho činnosti a dle účetních pravidel je tedy považován za náklad, nikoliv za zisk. Je rovněž pravda, že účastník řízení je registrován jako plátce DPH, ekonomická činnost dle § 5 odst. 2 zákona o DPH je však definována nezávisle, daleko širěji a bez vztahu k definici podnikání dle občanského zákoníku. Hlavní činností spolku pak může dle účastníka řízení být jen uspokojování a ochrana těch zájmů, k jejichž naplňování je spolek založen. Účastník řízení tedy nesouhlasí s tím, že by jeho činnost mohla být považována za podnikatelskou činnost s ohledem na skutečnost, že služby internetu byly poskytovány převážně nečlenům spolku. Tento názor byl v minulosti nesprávně zastáván i Ministerstvem vnitra, nicméně dnes je zastáván opačný přístup (např. dle docentky občanského práva Kateřiny Ronovské), kdy spolek je založen ve společném zájmu členů a je nerozhodné, zda tento zájem má zároveň povahu soukromého nebo veřejného, resp. obecného zájmu, jako např. ochrana zájmů soutěžitelů nebo spotřebitelů formou veřejné služby navenek, či poskytování sociálních služeb. Dle advokátky Lenky Deverové, předsedkyně Výboru pro legislativu a financování Rady vlády pro nestátní neziskové organizace, snaha vyloučit spolky z poskytování sociálních služeb byla diskriminační. Ministerstvo práce a sociálních věcí pak uvádí, že spolky mohou být poskytovateli služeb. Spolky tudíž mohou poskytovat služby i svým nečlenům, a to i za úplatu. Opačná argumentace dotažena ad absurdum by znamenala, že spolek poskytující např. hospicovou péči by byl obchodní společností. Účastník řízení se vyjádřil rovněž k dřívějšímu správnímu řízení, které s ním bylo vedeno, resp. k rozhodnutí správního orgánu II. stupně, které v něm bylo vydáno. Uvedl, že ze skutečnosti, že se chová jako běžný účastník telekomunikačního trhu, nelze spolehlivě prokázat úmysl dosažení zisku. Důvodem takového chování účastníka řízení je jeho přežití jako ekonomického subjektu. Účastník řízení musí nabízet své služby na takové úrovni, aby byly konkurenceschopné vůči nabídkám komerční konkurence, přičemž úroveň nabízených služeb na trhu neustále roste,

a proto je nezbytné investovat do nových technologií a uspokojit očekávání uživatelů např. zajištěním zákaznického servisu. S rostoucí úrovní služeb pak roste minimální obrat, který umožňuje ekonomickou udržitelnost sítě. Pro tržní expanzi pak rovněž existuje ještě další důvod. Ekonomická expanze umožňuje zajistit lepší službu za stejné náklady na uživatele subjektu, který má více uživatelů, neboť telekomunikace jsou odvětvím s velkým vlivem slevy z rozsahu. Jelikož je smyslem existence účastníka řízení společenský prospěch, pak lepší počítačová síť a lepší služba připojení k Internetu znamená větší společenský prospěch, kterého lze dosáhnout právě ekonomickou expanzí. Ekonomická expanze je tak dle účastníka řízení instrumentálním cílem, který slouží k finálnímu účelu – rozvoji metropolitní sítě a zajištění kvalitního a dostupného připojení k Internetu – na rozdíl od finálního cíle podnikatelského subjektu, kterým je dosažení zisků a jejich následné rozdělení mezi majitele. Marketingové a tržní chování není výhradní znak podnikatelských subjektů, ale je běžné i v nepodnikatelské sféře (např. u nadací Člověk v tísni nebo Lékaři bez hranic). I tyto veřejně prospěšné nadace věnují část prostředků na fundraising za účelem zvětšení obratu – sumy vybraných příspěvků. Neziskové subjekty se i na jiných než telekomunikačních trzích chovají v zásadě podobně jako podnikatelské – veřejné vysoké školy propagují svoji značku obdobně jako soukromé školy, mezi chováním soukromého lékaře a lékaře městské polikliniky nelze poznat rozdíl. Chování podnikatelských a neziskových subjektů na mnohých trzích je srovnatelné a konverguje ke stejnému modelu vycházejícímu z charakteru příslušného trhu, účastník řízení tak je toho názoru, že toto jeho chování neprokazuje jeho úmysl dosahovat zisku. Výkladové stanovisko Expertní skupiny Komise pro aplikaci nové civilní legislativy při Ministerstvu spravedlnosti, kterým správní orgán II. stupně argumentoval v souvislosti s názorem, že vymezení hlavní činnosti účastníka řízení není vhodně zvoleno, pak dle účastníka řízení dále nasvědčuje tomu, že není podnikatelským subjektem. Toto stanovisko dle účastníka řízení připouští, aby součástí hlavní činnosti spolku byla výdělečná činnost, pokud spolek vykonává tuto činnost, nikoliv za účelem zisku, přičemž zisku z ní není dosahováno. Toto je dle slov účastníka řízení jeho případ, neboť tento dlouhodobě hospodaří s vyrovnaným rozpočtem, veškeré výnosy jsou využívány k naplňování účelu spolku a k jejich vyvádění nedochází. Ti členové, kteří aktivně podporují účastníka řízení, nejsou zaměstnání a výše jejich odměn odpovídá běžným odměnám za správu spolku. Rovněž činnosti, které jsou pro fungování účastníka řízení zásadní, dlouhodobě vykonávají dobrovolníci. Od běžného komerčního poskytovatele se účastník řízení dle svého názoru dále odlišuje tím, že poskytuje neziskovým organizacím připojení k Internetu zdarma, nenabízí a neuzavírá smlouvy o odběru konektivity na dobu určitou se smluvním závazkem, všem uživatelům v síti poskytuje takovou rychlost, jakou daná technologie dokáže přenést, nepoužívá rychlostmi odstupňované cenové tarify, umožňuje uživatelům na serveru účastníka řízení provozovat vlastní webovou stránku, FTP server, osobní e-mail nebo i jinou službu, několikrát pořádal bezplatné workshopy zaměřené na infromatické znalosti

a technologie, umožnil vývoj experimentálních technologií a jejich testování ve své síti a zřizuje v nezanedbatelném počtu přístupové body v odlehlých lokalitách, u nichž nelze očekávat ekonomickou návratnost. Účastník řízení má za to, že poskytování společensky prospěšné služby přístupu k Internetu je jednoznačně zahrnuto mezi hlavní činnosti spolku. Účastník řízení na závěr svého vyjádření uvedl, že oznámení podnikání v elektronických komunikacích provést nemůže, neboť nepodniká, podnikat nehodlá a dle svého právního statusu ani podnikat nesmí. Protože by takové oznámení nemohlo obsahovat záměr podnikat, musel by ho Český telekomunikační úřad odmítnout.

Správní orgán I. stupně vyzval dne 2. 9. 2020 účastníka řízení, za účelem sdělení a doložení jeho osobních poměrů, k předložení rozvahy a výkazu zisku a ztráty za účetní období v roce 2018 a 2019. Předmětné podklady účastník řízení správnímu orgánu I. stupně zaslal dne 14. 9. 2020.

Po provedeném dokazování, vyjádření účastníka řízení a zhodnocení shromážděných podkladů vydal správní orgán I. stupně dne 14. 9. 2020 **rozhodnutí** čj. ČTÚ-35 104/2020-636/V. vyř. – ŠaL (dále jen „rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“), ve kterém účastníka řízení uznal vinným ze spáchání přestupku podle § 118 odst. 1 písm. a) zákona o elektronických komunikacích, kterého se dopustil tím, že podniká v oblasti elektronických komunikací nejpozději od 7. 4. 2006 v rozporu s § 8 zákona o elektronických komunikacích, neboť zajišťuje veřejné komunikační sítě a poskytuje služby elektronických komunikací bez oznámení podnikání v elektronických komunikacích splňujícího náležitosti podle § 13 zákona o elektronických komunikacích. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta dle § 118 odst. 23 písm. c) zákona o elektronických komunikacích ve výši 100 000 Kč a dle § 95 odst. 1 zákona o přestupcích náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně mimo jiné uvedl, že cíle a záměry účastníka řízení se shodují s typickými cíli a záměry komerčních poskytovatelů služeb elektronických komunikací, neboť účastník řízení služby poskytuje za úplatu především veřejnosti, a ne pouze jeho členům. Nezisková neboli nekomerční povaha spolku nevylučuje, aby spolek vyvíjel výdělečnou činnost, ta ale musí být k hlavní činnosti nutně vedlejší (doplňkové) povahy. Pokud spolek provozuje podnikání nebo jinou výdělečnou činnost, musí splňovat veškeré soukromoprávní i veřejnoprávní podmínky stanovené právními předpisy pro podnikání nebo pro jinou výdělečnou činnost. Z doložené rozvahy a výsledovky účastníka řízení je pak zřejmé, že zisku dosahoval, avšak tato skutečnost není pro určení, zda je účastník řízení podnikatelem, či nikoliv, podstatná, neboť zásadní je především úmysl zisku dosahovat. Správní orgán I. stupně rovněž odkázal na rozhodnutí správního orgánu II. stupně, které bylo vydáno v jiném správním řízení ohledně účastníka řízení, a v němž je rovněž formulován závěr, že účastník řízení je podnikatelem. Tento závěr byl odůvodněn skutečností, že služba, kterou poskytuje účastník řízení, je totožná se službami komerčních poskytovatelů, webové stránky účastníka řízení jsou zaměřeny především na poskytování

informací o připojení, a informace o ostatních aktivitách jsou upozaděny, cílem webových stránek je přitahovat nové zákazníky, účastník řízení nabízí slevu při přechodu od komerčního poskytovatele, služby jsou nabízeny veřejnosti, ze stanov účastníka řízení plyne, že prodej přístupu k Internetu je součástí jeho hlavní činnosti. Jediným rozdílem mezi počínáním účastníka řízení a komerčním poskytovatelem je ten, že účastník řízení tvrdí, že zisku nedosahuje a dosahovat nehodlá. S argumenty správního orgánu II. stupně pak správní orgán I. stupně vyjádřil souhlas, uzavřel, že účastník řízení je podnikatelem, a tedy jedná v rozporu s § 8 zákona o elektronických komunikacích, když podniká bez oznámení podle § 13 zákona o elektronických komunikacích a bez osvědčení vydaného Českým telekomunikačním úřadem podle § 14 téhož zákona. Správní orgán I. stupně z webových stránek účastníka řízení dovodil, že službu připojení k Internetu začal účastník řízení prokazatelně nabízet ke dni 7. 4. 2006.

Ohledně výše uložené pokuty správní orgán I. stupně uvedl, že účastník řízení svým jednáním negativně ovlivnil průběžně evidované údaje, které pro svou činnost využívá nejen Český telekomunikační úřad, ale i další správní orgány v České republice a orgány mezinárodních institucí a EU. Závažnost přestupku správní orgán I. stupně hodnotí jako vysokou. S tím, že se dopouští přestupku podnikáním v oblasti elektronických komunikací bez jejich oznámení Českému telekomunikačnímu úřadu, byl účastník řízení srozuměn rozhodnutím správního orgánu II. stupně čj. ČTÚ-40 603/2018-603, a proto lze dle správního orgánu I. stupně hodnotit konání účastníka řízení jako úmyslné protiprávní jednání, kterého se účastník řízení dopustil nepřímým úmyslem. Jako přitěžující okolnost správní orgán I. stupně hodnotil skutečnost, že se přestupku účastník řízení dopouštěl po poměrně dlouhou dobu – prokazatelně od 7. 4. 2006.

Pokuta byla uložena ve výši, která je citelným zásahem do finanční situace účastníka řízení, není však s ohledem na rozvahy a výsledovky z let 2018 a 2019 likvidačního charakteru.

Proti tomuto rozhodnutí podal účastník řízení dne 8. 10. 2020 včasný **rozklad**, který odůvodnil níže popsaným způsobem.

Účastník řízení namítl, že se správní orgán I. stupně nevypořádal s námitkami, které uvedl ve svém vyjádření, klíčové body rozhodnutí neodůvodnil dostatečně, a tedy napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné. Správní orgán I. stupně dle účastníka řízení při posuzování okolností selektivně vybíral ty, které svědčily v jeho neprospěch. Dále účastník řízení uvedl, že jeho činnost nenaplnuje základní znaky podnikání, protože svoji činnost neprovádí za účelem dosažení zisku, a tedy ho nelze považovat za podnikatele. Účastník řízení má za to, že správní orgán I. stupně zvolil pro posouzení toho, zda účastník řízení dosahoval zisku, nevhodná účetní data, neboť z hlediska kumulovaného zisku/ztráty za období posledních 10 let je účastník řízení ve ztrátě zhruba [REDAKCE], což svědčí o tom, že má dlouhodobě vyrovnaný rozpočet. Spor pak dle účastníka řízení není o právní názor, ale

o skutkovou podstatu, a v tomto směru měl správní orgán I. stupně zohlednit nové argumenty podané ve vyjádření účastníka řízení, a nikoliv se pouze řídit názorem správního orgánu II. stupně, přičemž má za to, že se mu nově podařilo prokázat následující: činnost je neziskového základu (příjmy jsou použity na samofinancování nákladů a investic), činnost částečně vychází z práce dobrovolníků, rozpočet účastníka řízení je dlouhodobě vyrovnaný, zisk účastník řízení nepoužívá k financování jiných činností, ani ho nerozděluje členům, ekonomická činnost může být hlavní činností spolku, nedosahuje-li tento zisku, nezisková služba může být poskytována veřejnosti, nikoliv pouze členům, nezisková služba může být totožná se službami komerčních poskytovatelů, nezisková služba může být spojena se snahou o ekonomickou expanzi a s marketingovým chováním. Pokud jde o otázku toho, že hlavní činností spolku je ekonomická činnost, má účastník řízení za to, že výkladové stanovisko Expertní skupiny Komise pro aplikaci nové civilní legislativy při Ministerstvu spravedlnosti, kterým správní orgán I. stupně argumentoval, nasvědčuje naopak tomu, že účastník řízení není podnikatelským subjektem. Toto stanovisko dle jeho názoru připouští, aby součástí hlavní činnosti spolku byla výdělečná činnost, pokud spolek vykonává tuto činnost nikoliv za účelem zisku, přičemž zisku z ní není dosahováno. Toto je dle slov účastníka řízení jeho případ, neboť tento dlouhodobě hospodář s vyrovnaným rozpočtem. Účastník řízení dále nesouhlasí s tím, že správní orgán I. stupně považoval za rozhodující kritérium tu skutečnost, že služby internetu byly poskytovány převážně nečlenům spolku. Tento názor byl v minulosti nesprávně zastáván i Ministerstvem vnitra, nicméně dnes je zastáván opačný přístup (např. dle docentky občanského práva Kateřiny Ronovské), kdy spolek je založen ve společném zájmu členů a je nerozhodné, zda tento zájem má zároveň povahu soukromého nebo veřejného, resp. obecného zájmu, jako např. ochrana zájmů soutěžitelů nebo spotřebitelů formou veřejné služby navenek, či poskytování sociálních služeb. Dle advokátky Lenky Deverové, předsedkyně Výboru pro legislativu a financování Rady vlády pro nestátní neziskové organizace, snaha vyloučit spolky z poskytování sociálních služeb byla diskriminační. Ministerstvo práce a sociálních věcí pak uvádí, že spolky mohou být poskytovateli služeb. Spolky tudíž mohly poskytovat služby i svým nečlenům, a to i za úplatu. Argumentace správního orgánu I. stupně v tomto případě dotazena ad absurdum by znamenala, že i hospice by byly obchodními společnostmi. Účastník řízení vyjádřil nesouhlas se závěrem správního orgánu I. stupně o tom, že jeho úmyslem je dosahovat zisku proto, že jeho chování je obdobné jako chování běžného účastníka telekomunikačního trhu. Důvodem takového chování účastníka řízení je jeho přežití jako ekonomického subjektu. Účastník řízení musí nabízet své služby na takové úrovni, aby byly konkurenceschopné vůči nabídkám komerční konkurence, přičemž úroveň nabízených služeb na trhu neustále roste, a proto je nezbytné investovat do nových technologií a uspokojit očekávání uživatelů např. zajištěním zákaznického servisu. S rostoucí úrovní služeb pak roste minimální obrat, který umožňuje ekonomickou udržitelnost sítě. Pro

tržní expanzi pak rovněž existuje ještě další důvod. Ekonomická expanze umožňuje zajistit lepší službu za stejné náklady na uživatele subjektu, který má více uživatelů, neboť telekomunikace jsou odvětvím s velkým vlivem slevy z rozsahu. Jelikož je smyslem existence účastníka řízení společenský prospěch, pak lepší počítačová síť a lepší služba připojení k Internetu znamená větší společenský prospěch, kterého lze dosáhnout právě ekonomickou expanzí. Ekonomická expanze je tak dle účastníka řízení instrumentálním cílem, který slouží k finálnímu účelu – rozvoji metropolitní sítě a zajištění kvalitního a dostupného připojení k Internetu – na rozdíl od finálního cíle podnikatelského subjektu, kterým je dosažení zisků a jejich následné rozdělení mezi majitele. Marketingové a tržní chování není výhradní znak podnikatelských subjektů, ale je běžné i v nepodnikatelské sféře (např. u nadací Člověk v tísni nebo Lékaři bez hranic). I tyto veřejně prospěšné nadace věnují část prostředků na fundraising za účelem zvětšení obrátu – sumy vybraných příspěvků. Neziskové subjekty se i na jiných než telekomunikačních trzích chovají v zásadě podobně jako podnikatelské – veřejné vysoké školy propagují svoji značku obdobně jako soukromé školy, mezi chováním soukromého lékaře a lékaře městské polikliniky nelze poznat rozdíl. Chování podnikatelských a neziskových subjektů na mnohých trzích je srovnatelné a konverguje ke stejnému modelu vycházejícímu z charakteru příslušného trhu, účastník řízení tak je toho názoru, že toto jeho chování neprokazuje jeho úmysl dosahovat zisku. Od běžného komerčního poskytovatele se účastník řízení dle svého názoru odlišuje tím, že poskytuje neziskovým organizacím připojení k Internetu zdarma, nenabízí a neuzavírá smlouvy o odběru konektivity na dobu určitou se smluvním závazkem, všem uživatelům v síti poskytuje takovou rychlost, jakou daná technologie dokáže přenést, nepoužívá rychlostmi odstupňované cenové tarify a zřizuje v nezanedbatelném počtu přístupové body v odlehlých lokalitách, u nichž nelze očekávat ekonomickou návratnost. Účastník řízení požádal, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a řízení zastaveno.

Správní orgán I. stupně neshledal důvod pro postup podle § 87 správního řádu (autoremedura), a v souladu s § 88 odst. 1 téhož zákona postoupil správní spis nadřízenému správnímu orgánu. Podle § 123 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, o rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhoduje předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jako „správní orgán II. stupně“).

Podle § 98 odst. 1 zákona o přestupcích odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu.

Podle § 152 odst. 5 správního řádu, nevyklučuje-li to povaha věci, platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání.

Podle § 118 odst. 1 písm. a) zákona o elektronických komunikacích se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že podniká v oblasti elektronických komunikací v rozporu s § 8 téhož zákona.

Podle § 8 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích mohou v elektronických komunikacích na území České republiky podnikat za podmínek stanovených tímto zákonem fyzické a právnické osoby, které splňují obecné podmínky. Oprávnění k podnikání vzniká těmto osobám dnem doručení oznámení podnikání, které splňuje náležitosti podle § 13, nestanoví-li tento zákon jinak.

Podle § 118 odst. 23 písm. c) lze za přešupek podle § 118 odst. 1 písm. a) uložit pokutu do 50 000 000 Kč nebo do výše 10 % z čistého obratu pachatele přešupku dosaženého za poslední ukončené účetní období, podle toho, která z těchto hodnot je vyšší.

Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.

Přešupek dle § 118 odst. 1 písm. a) zákona o elektronických komunikacích lze klasifikovat jako trvající přešupek. Ustanovení § 2 odst. 4 odst. c) zákona o přešupcích zní: „*Jestliže se zákon změnil během páchání trvajícího přešupku, použije se zákon účinný v době, kdy došlo k odstranění protiprávního stavu*“. S ohledem na skutečnost, že protiprávní stav nebyl účastníkem řízení do vydání tohoto rozhodnutí odstraněn, správní orgán II. stupně v tomto případě aplikuje zákon o elektronických komunikacích ve znění účinném v době vydání tohoto rozhodnutí, tj. do 31. 12. 2021.

Po přezkoumání správního spisu, který byl podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, správní orgán II. stupně neshledal rozklad důvodným, a ani ve skutkových nebo právních závěrech správního orgánu I. stupně nebylo shledáno žádné pochybení. K uvedenému se dále konstatuje následující.

Předně považuje správní orgán II. stupně za nezbytné se vyjádřit k rozkladovým námitkám účastníka řízení, kterými je napadána zákonnost vydaného rozhodnutí. V úvodu podaného rozkladu účastník řízení namítnul, že správní orgán I. stupně se nevypořádal se všemi námitkami, které uvedl ve svém vyjádření, a je rovněž toho názoru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné, a tedy nepřezkoumatelné, přičemž hodnocení důkazů ze strany správního orgánu I. stupně neslo dle účastníka řízení znaky svévole, když tento bral v úvahu výhradně okolnosti svědčící v jeho neprospěch.

Správní orgán II. stupně se s těmito námitkami účastníka řízení neztotožňuje a konstatuje, že v postupu správního orgánu I. stupně neshledal žádné pochybení. Odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela vyhovuje požadavkům na odůvodnění správních rozhodnutí, která stanoví ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, a jsou v něm vyčerpávajícím a srozumitelným způsobem popsány úvahy, kterými se správní orgán I. stupně při hodnocení podkladů řídil. Ze způsobu, jakým byly posouzeny podklady pro vydání napadeného rozhodnutí a další relevantní okolnosti, nelze učinit závěr, že by se správní orgán I. stupně dopustil účastníkem řízení zmiňované svévole.

Pokud jde o účastníkem řízení tvrzené nedostatečné vypořádání se s jeho argumenty formulovanými ve vyjádření ze dne 25. 8. 2020, správní orgán II. stupně odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009, sp. zn. 9 Afs 70/2008-130, v němž tento soud vyslovil následující názor: „*Přestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka (srovnej např. rozsudek ve věci Van de Hurk v. The Netherlands, ze dne 19. 4. 1994, Series No. A 288). To by mohlo vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním a kontraproduktivním důsledkům jsoucím v rozporu se zásadou efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se městský soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Odpověď na základní námitky však v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související.*“

Správní orgán II. stupně k tomu dodává, že jádrem celého sporu je otázka, zda lze činnost účastníka řízení považovat za podnikání, resp. zda je jeho činnost prováděna za účelem dosažení zisku. Stěžejní námitkou účastníka řízení v rámci celého správního řízení je, že jeho činnost podnikáním *není* a tuto činnost za účelem dosažení zisku *nevykonává*. Jednotlivé argumentační body, které jsou obsaženy ve vyjádření účastníka řízení ze dne 25. 8. 2020, jsou v něm uvedeny na podporu výše zmíněné námitky a lze je tedy považovat za dílčí argumenty podporující hlavní myšlenku účastníka řízení. Správní orgán I. stupně se v napadeném rozhodnutí dopodrobna zabývá právě předmětnou stěžejní námitkou, která je pro posouzení předmětu správního řízení zásadní. Ze skutečnosti, že se správní orgán I. stupně konkrétně nevyjádřil ke všem dílčím argumentům formulovaným ve vyjádření účastníka řízení, tak nelze, i s ohledem na výše citovaný názor Nejvyššího správního soudu, dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Pokud jde o zmiňovanou zásadní otázku týkající se povahy činnosti účastníka řízení, správní orgán II. stupně dospěl ke stejnému závěru, jako správní orgán I. stupně, tedy k závěru, že činnost účastníka řízení je vykonávána za účelem dosažení zisku a je ji možné považovat za podnikání. K tomu správní orgán II. stupně dále uvádí následující.

Dle § 420 odst. 1 občanského zákoníku *kdo samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku, je považován se zřetelem k této činnosti za podnikatele.*

Dle § 217 odst. 1 občanského zákoníku *hlavní činností spolku může být jen uspokojování a ochrana těch zájmů, k jejichž naplňování je spolek založen. Podnikání nebo jiná výdělečná činnost hlavní činností spolku být nemůže.*

Dle § 217 odst. 2 občanského zákoníku *vedle hlavní činnosti může spolek vyvíjet též vedlejší hospodářskou činnost spočívající v podnikání nebo jiné výdělečné činnosti, je-li její účel v podpoře hlavní činnosti nebo v hospodárném využití spolkového majetku.*

Dle článku 2 Stanov účastníka řízení je účelem spolku mj. zpřístupnění Internetu veřejnosti pomocí sítě a rozvoj informačních a komunikačních prostředků a způsobu jejich využívání.

Dle článku 3 těchto stanov, *hlavní činnost spolku směřuje k naplnění účelu popsaného v článku 2, coby společného zájmu jeho členů.* Jednou z činností, jak tohoto dosáhnout, je i nákup a prodej konektivity k Internetu a její distribuce pomocí sítě.

Jak vidno z § 420 odst. 1 občanského zákoníku, podnikání lze definovat jako soustavnou činnost prováděnou samostatně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost a za účelem dosažení zisku. Skutečnost, že poskytování služeb internetu účastník řízení vykonává dlouhodobě, samostatně, pod svým jménem a na vlastní odpovědnost, sám účastník řízení nijak nerozporuje. Svou obranu staví výhradně na skutečnosti, že jeho působení není motivováno dosažením zisku, který koneckonců ani nedosahuje.

Předně nutno uvést, že účastník řízení zisku přes své tvrzení dosahuje, když výnosy z jeho činnosti přesahují vynaložené náklady. Ačkoliv účastník řízení v rozkladu poukazuje na skutečnost, že za období posledních 10 let dosáhl kumulované ztráty cca [REDAKCE] správní orgán II. stupně si nemohl nevšimnout, že dle rozvah předložených účastníkem je účet č. 932 (zisk/ztráta z minulých let) v kladných číslech, přičemž v rozvaze k 1. 1. 2020 (jedná se o poslední předloženou rozvahu) dosahoval účastník zisku z minulých období [REDAKCE]. Navíc, ztráta prezentována účastníkem má pouze účetní povahu, když zohledňuje i náklady na rozšiřování sítě¹, vynaložení kterých ovšem nepochybně zvyšuje majetek spolku/podnikatele.

Nutno podotknout, že samotné dosažení zisku je pro posuzovanou věc irelevantní, když rozhodný je pouze úmysl zisk dosáhnout. Vykazování dlouhodobého zisku v předchozích letech však nepochybně může sloužit jako jeden z mnoha nepřímých důkazů, že činnost účastníka řízení je podnikáním.

Pokud jde tedy o úmysl účastníka řízení dosáhnout zisku, správní orgán II. stupně má za to, že ačkoliv je vnitřní vztah subjektu k dosažení zisku kategorií ryze subjektivní, lze jej dovodit ze skutečností objektivně seznatelných, v konkrétním případě z chování účastníka při výkonu své činnosti.

---

¹Rozšiřování sítě je zachyceno kupříkladu zde v sekci Novinky: [REDAKCE]

Patrně nejjednodušeji lze úmysl účastníka řízení dosáhnout zisku prokázat porovnáním jeho jednání s jednáním jiných poskytovatelů služeb elektronických komunikací, kteří se o dosažení zisku přirozeně a neskrytě snaží.

Z webových stránek účastníka řízení je patrné, že tento dlouhodobě nabízí službu placeného internetového připojení, která je de facto totožná se službami, které poskytují komerční poskytovatelé těchto služeb. Vůči těmto poskytovatelům se koneckonců účastník řízení sám marketingově (nikoliv co do obsahu nabízené služby) vymezuje, když v rámci informací pro nové zájemce o připojení na svých stránkách uvádí následující: „*Hledáte rychlé připojení k Internetu, bez nepříjemných omezení a závazků, výhodnější, než nabízí komerční poskytovatelé? Užili byste pořádné datové propojení s přáteli z okolí?*“. K uvedenému pak lze dodat, že webové stránky účastníka řízení jsou víceméně zaměřeny na poskytování informací o připojení a jiné aktivity spolku jsou zde upozadovány. Je tedy evidentní, že hlavním cílem těchto stránek je poskytování servisu stávajícím klientům a nalákání klientů nových. Tato skutečnost je pak dokreslena také tím, že účastník řízení nabízí slevu, pokud nový klient přechází od komerčního poskytovatele². Tímto krokem účastník řízení jen podtrhuje skutečnost, že sám svou činnost vnímá jako zaměnitelnou alternativu k činnosti komerčních operátorů.

Dále je pak nutno upozornit na skutečnost, že služby jsou účastníkem řízení nabízeny nejen členům spolku, ale široké veřejnosti. I v tomto ohledu se tak činnost účastníka řízení „kryje“ s činností klasických poskytovatelů služeb.

Podobnost mezi jednáním účastníka řízení a činností komerčních operátorů spočívá rovněž k přístupu k zákazníkům. Obdobně jako oni poskytuje zákazníkům služby za pravidelný měsíční (nebo jiný) poplatek, poskytuje různé slevy a zákaznický servis, nebo umožňuje podání reklamací. Za činnost netypickou pro operátory pak nelze pokládat ani investování zisků do výstavby nebo modernizace svých sítí, naopak, jedná se o jednání zcela imanentní podnikatelské činnosti.

Z uvedeného porovnání je zřejmé, že jediným rozdílem mezi jednáním účastníka řízení a jednáním poskytovatelů služeb elektronických komunikací je ten, že účastník řízení proklamuje, že zisku dosahovat nehodlá. Současně ovšem činí vše pro to, aby počet svých zákazníků neustále rozšiřoval, přebíral klienty konkurenci a tím zvyšoval své příjmy³, kterými potom pokrývá další rozvoj své sítě. Správní orgán II. stupně je proto přesvědčen, že činnost, kterou účastník řízení vykonává, je motivována vidinou zisku a je tudíž podnikáním v oboru elektronických komunikací.

Účastník řízení se v průběhu správního řízení a v rámci rozkladu snaží polemizovat s výše uvedeným závěrem, že jeho chování je shodné s chováním komerčních subjektů, a

---

² Tato skutečnost do značné míry zpochybňuje i jeden z prezentovaných cílů spolku, a sice poskytnutí připojení v lokalitách, kde dosud nebylo dostupné.

³ Z výkazů zisku a ztrát předložených účastníkem je zřejmé, že tržby z prodeje konektivity víceméně kontinuálně rostou.

uvádí některá tvrzení, která mají poukázat na odlišnosti mezi chováním účastníka řízení a typických poskytovatelů telekomunikačních služeb.

Účastník řízení tak zejména sdělil, že jeho činnost částečně vychází z práce dobrovolníků. Správní orgán II. stupně k tomu podotýká, že toto své tvrzení účastník řízení nijak nedokládá a ani dalším šetřením nebylo možné jeho pravdivost ověřit. Na webových stránkách účastníka řízení není o dobrovolnické činnosti žádná zmínka, stejně tak zde nejsou dohledatelné ani informace o možnosti dobrovolného zapojení se do účastníkem řízení vyvíjených aktivit.

Dále účastník řízení uvedl, že poskytuje neziskovým organizacím připojení k Internetu zdarma, neuzavírá smlouvy na dobu určitou se závazkem, poskytuje všem uživatelům stejnou rychlost připojení k Internetu a zřizuje přístupové body v odlehlých lokalitách, což má dále prokazovat, že je činnost účastníka řízení především činností veřejně prospěšnou. Účastník řízení tato tvrzení opět nijak neprokazuje. Pokud jde o pravdivá tvrzení, je jistě možné uznat, že činnost účastníka řízení může mít v tomto rozsahu na společnost pozitivní vliv. Nejde však o takové odlišnosti, které by ve světle všech ostatních aspektů činnosti účastníka řízení mohly zvrátit závěr o tom, že činnost účastníka řízení je podnikáním. Tyto odlišnosti lze bez větších obtíží (obzvláště v kontextu dalších shora uvedených znaků činnosti účastníka řízení) charakterizovat jako jistý druh politiky, kterou se při své obchodní činnosti řídí a která ho teoreticky může v pozitivním slova smyslu odlišovat od jiných (zejména majoritních) poskytovatelů telekomunikačních služeb.

Určitá část rozkladové argumentace účastníka řízení se pak zaměřuje na prokázání jeho názoru, že i nezisková služba může být a je funkčně totožná se službami komerčních poskytovatelů, a dále názoru, že i chování neziskových organizací (zejména chování marketingové a ekonomicky expanzivní) je často srovnatelné s komerčními subjekty.

Správní orgán II. stupně uvádí, že není zcela zřejmé, z čeho účastník řízení dovozuje, že nezisková služba je funkčně totožná se službami komerčními. Lze souhlasit s tím, že fungování a činnost neziskových organizací se skutečně v některých aspektech mohou částečně překrývat s fungováním a činnostmi komerčních subjektů, nicméně v případě účastníka řízení dochází ke kompletnímu překrytí neziskové a komerční činnosti a nevyhnutelně tak i k tomu, že u něj nelze větší rozdíly mezi neziskovými a výdělečnými aspekty jeho činnosti vůbec rozpoznat.

Jak je již výše zmíněno, účastník řízení v rozkladu poukazuje na to, že jiné neziskové organizace rovněž provádějí marketingové kampaně, snaží se propagovat svoji činnost za účelem ekonomické expanze a část prostředků investují do zvýšení objemu vybraných příspěvků (např. na fundraising). Správní orgán II. stupně uvádí, že mezi kampaněmi jím zmiňovaných nadací (Člověk v tísni, Lékaři bez hranic) a marketingovým chováním účastníka řízení lze spatřovat významný rozdíl. Pokud jde o marketingové kampaně spolků a neziskových organizací, je obvyklé, že předmětem a hlavním tématem jejich kampaně je

informování o jejich veřejně prospěšné činnosti, neboť právě v souvislosti s touto veřejně prospěšnou činností získávají finanční prostředky na své další fungování, případně rozšiřování své působnosti. Hlavním, ne-li jediným, tématem marketingové kampaně neziskové organizace Lékaři bez hranic je zvýšení povědomí o práci na zahraničních misích lékařů a o problémech obyvatel zemí, se kterými se pracovníci Lékařů bez hranic setkávají, tedy propagace veřejně prospěšné činnosti, kterou dobrovolníci této neziskové organizace vykonávají, a jejích výsledků. Právě v souvislosti s poskytnutím informací o tom, co je veřejně prospěšnou činností této neziskové organizace a jaké jsou její cíle, tato nezisková organizace usiluje o zvýšení důvěry veřejnosti v její prospěšnost a usiluje rovněž o větší finanční podporu této veřejně prospěšné činnosti ze strany dárců. Tématem marketingové propagace účastníka řízení je téměř výhradně poskytování připojení k Internetu, jeho kvalita, cena a dostupnost. Skutečnost, že účastník řízení vykonává veřejně prospěšnou činnost, je z jeho internetových stránek jen těžko seznatelná, naprosto není ústředním tématem jeho marketingové kampaně a nelze tak dle správního orgánu II. stupně marketingové chování účastníka řízení srovnávat s marketingovými kampaněmi typických neziskových organizací a nadací, které účastník řízení zmiňuje v rozkladu.

Závěrem správní orgán II. stupně konstatuje, že setrvává na svém stanovisku, že vymezení hlavní činnosti účastníka není příliš šťastné, neboť součástí hlavní činnosti spolku by neměla být výdělečná činnost. Z bodu 2 a 3 Stanov účastníka plyne, že hlavní činností spolku je zabezpečení existence neziskové počítačové sítě, odstraňování informačních a komunikačních bariér pomocí sítě, zpřístupnění internetu veřejnosti pomocí sítě, rozvoj informačních a komunikačních prostředků a rozvoj znalostí v oblasti informačních a komunikačních prostředků. Současně se ovšem v čl. 3 píše, že k naplnění výše popsaného účelu má docházet mj. nákupem a prodejem konektivity k internetu. Ze znění stanov tedy plyne, že prodej přístupu k internetu je součástí hlavní činnosti účastníka. Účastník řízení pak ve svém vyjádření i v rozkladu směřuje k tomu, že v jeho případě takto vymezená hlavní činnost *není* v rozporu se závěry výkladového stanoviska k výdělečné činnosti spolku vydaného Expertní skupinou Komise pro aplikaci nové civilní legislativy při Ministerstvu spravedlnosti (dále jen „komise“) zveřejněného dne 7. 6. 2013 (dále jen „výkladové stanovisko“), kterým správní orgán I. stupně (a i správní orgány v dřívějším správním řízení s účastníkem řízení) argumentuje.

Účastník řízení tento svůj závěr opírá o jednu větu vyňatou z výkladového stanoviska („*pokud bude dosaženo příjmu pouze pod nebo do výše nákladů, nejedná se o výdělečnou činnost, neboť výdělku není dosaženo*“) a dále o skutečnost, že dle svých tvrzení hospodaří s dlouhodobě vyrovnaným rozpočtem.

Otázkou rozpočtu účastníka řízení a reálného dosahování zisku se správní orgán II. stupně zabýval již výše a dospěl k závěru, že účastník řízení dosahuje kumulovaného zisku, nicméně, na tomto místě je nezbytné dodat, že věta citovaná účastníkem řízení je vytržena

z celkového kontextu výkladového stanoviska. Ve výkladovém stanovisku je rovněž obsažen například tento odstavec: „Z postavení spolku v občanském zákoníku a z legálního roztržidění jeho hlavní a vedlejší činnosti vyplývá, že účelem hlavní (spolkové) činnosti není dosahování zisku, resp. výdělku. Spolek z hlediska své povahy vyplývající z občanského zákoníku primárně není výdělkovým společenstvem. Pokud zisk z hlavní činnosti spolku přesto vzejde, nemá se pojmově jednat o soustavnou tvorbu, která by – právě díky soustavnosti a výdělečnosti dohromady – mohla mít znaky podnikání či jiné výdělečné činnosti (tedy činnosti vedlejší). Pokud bude dosaženo příjmu pouze pod nebo do výše nákladů, nejedná se o výdělečnou činnost, neboť výdělků není dosaženo“.

Dle názoru správního orgánu II. stupně pak nelze s ohledem na vše výše uvedené zpochybnit, že účastník řízení zisk soustavně vytvářel. Z výkladového stanoviska lze navíc vyčíst, že závěr o tom, že spolky mohou vytvářet zisk, a to i v rámci svojí hlavní činnosti, se týká odlišných situací, než je situace účastníka řízení. Lze v tomto citovat např. následující odstavec výkladového stanoviska: „Proto lze v rámci hlavní činnosti příležitostně (nikoli soustavně) pořádat představení amatérského divadla, kroužku lidových tanců, letní tábor, hasičský nebo myslivecký bál apod. a vybírat vstupné i tehdy, jestliže výtěžek překročí náklady. V podstatě se jedná o nahodilé vybočení do výdělečné činnosti. Příkladem může být příležitostné pořádání letního tábora (např. jednou ročně), které může být součástí hlavní činnosti i tehdy, je-li náhodně dosažen výdělek, a to oproti například trvalému (soustavnému celoročnímu nebo alespoň sezónnímu) provozování turistické ubytovny za účelem zisku, které by již bylo součástí vedlejší hospodářské činnosti“.

Výdělečná činnost účastníka řízení je činností, která svými výsledky nepochybně dosahuje úrovně srovnatelné s podnikáním, je soustavná, celoroční, nikoliv nahodilá, stručně řečeno, jde o nepřetržitý provoz nebo poskytování služeb. V kontextu výkladového stanoviska je činnost účastníka řízení srovnatelná např. se zmíněným provozováním turistické ubytovny, které toto stanovisko uvádí jako příklad činnosti, která by musela být součástí vedlejší hospodářské činnosti spolku.

Na jiném místě pak Komise uvádí, že výdělečná činnost může být součástí hlavní činnosti spolku pouze za předpokladu, že jsou kumulativně splněny dvě základní podmínky: a) tato výdělečná činnost je prostředkem dosahování statutárního účelu spolku, b) tato výdělečná činnost nedosahuje takové úrovně, aby ji bylo možné považovat za činnost „srovnatelnou s podnikáním“, tj. za soustavnou činnost provozovanou za účelem dosažení zisku. Jak přitom vidno z výše uvedeného, podmínka sub b) nebyla v posuzovaném případě splněna. Lze tedy uzavřít, že hlavní činnost účastníka řízení nebyla vymezena správně.

Nad rámec uvedeného pak lze doplnit, že prodej přístupu k internetu by šlo dle správního orgánu II. stupně pokládat za tzv. vedlejší činnost spolku⁴, když z jeho výnosů jsou realizovány cíle spolku (zprístupnění sítě apod). Tato skutečnost by nicméně na posuzované

---

⁴ Tento výklad je nicméně rozporný se zněním stanov.

věci nic neměnila, když bez ohledu na to, zda je prodej služeb internetu formálně hlavní nebo vedlejší činností spolku, se v daném případě jedná o podnikání.

Na závěr tak s ohledem na výše uvedené správní orgán II. stupně konstatuje, že ze správního spisu nesporně vyplývá, že účastník řízení se dopustil spáchání přestupku dle § 118 odst. 1 písm. a) zákona o elektronických komunikacích, a to tím, že nejpозději od 7. 4. 2006 podniká v oblasti elektronických komunikací v rozporu s § 8 zákona o elektronických komunikacích, neboť zajišťuje veřejné komunikační sítě a poskytuje služby elektronických komunikací bez oznámení podnikání v elektronických komunikacích splňujícího náležitosti podle § 13 zákona o elektronických komunikacích.

Správní orgán II. stupně je toho názoru, že spáchání výše uvedeného přestupku účastníkem řízení bylo správním orgánem I. stupně dostatečně spolehlivě prokázáno. Jelikož rozkladové námítky účastníka řízení shledal správní orgán II. stupně nedůvodnými, nelze rozkladu podanému proti napadenému rozhodnutí vyhovět.

K výroku II. napadeného rozhodnutí správní orgán II. stupně uvádí následující. Správní orgán I. stupně ve smyslu ust. § 37 (a § 38 resp. též § 39 a 40) zákona o přestupcích přihlédl k zákonným kritériím tam uvedeným, přičemž s posouzením, které učinil, se správní orgán II. stupně ztotožňuje. Výše uložené pokuty pak byla správním orgánem I. stupně dostatečně podrobně a srozumitelně odůvodněna.

Správní orgán II. stupně tak dospěl k totožnému závěru jako správní orgán I. stupně, tedy, že by měla být uložena účastníkovi řízení pokuta při dolní hranici vymezeného rozpětí dle § 118 odst. 23 písm. c) zákona o elektronických komunikacích. Uložená pokuta ve výši 100 000 Kč v daném případě adekvátně plní zejména svůj výchovný, ale i preventivní a represivní účel a současně zohledňuje všechny okolnosti spáchaného přestupku, zejména dlouhou dobu, po kterou byl přestupek páchan, a skutečnost, že účastník řízení byl s pácháním přestupku srozuměn v souvislosti s dřívějšími rozhodnutími správních orgánů. Dle zásady legitimního očekávání stanovené § 2 odst. 4 správního řádu odpovídá výše pokuty sankcím v druhově obdobných případech. Vzhledem ke skutečné výši uložené pokuty (100 000 Kč) pak nelze uvažovat o tzv. likvidačním charakteru pokuty, nicméně, tato výše pokuty bude mít určitý negativní dopad na účastníka řízení, což je však nutné považovat za základní charakteristiku tohoto druhu správního trestu.

Správní orgán II. stupně shrnuje, že účastník řízení svým jednáním naplnil skutkovou podstatu projednávaného přestupku, přičemž zákonné podmínky pro uložení správního trestu byly naplněny. Výše uložené pokuty odpovídá škodlivosti protiprávního jednání, skutkovým okolnostem projednávané věci, jakož i osobě účastníka řízení. S ohledem na uvedené skutečnosti tak nezbyvá než výroky I. a II. napadeného rozhodnutí jako správné potvrdit.

Jako zcela správný pak správní orgán II. stupně shledal rovněž výrok III. napadeného rozhodnutí, když povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč byla účastníku řízení

uložena v souladu s § 95 odst. 1 zákona o přestupcích ve spojení s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů.

Správní orgán II. stupně konstatuje, že nákladový výrok je nezbytně navázaný na výroky I. a II., a tudíž je třeba potvrdit rovněž výrok III., jelikož účastník řízení vyvolal řízení o přestupku porušením své právní povinnosti (jak správně konstatoval správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí), a v řízení byl uznán vinným. Taktéž výrok III. napadeného rozhodnutí je tedy správním orgánem II. stupně potvrzen jako věcně a právně správný.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem správní orgán II. stupně dospěl k závěru, že neexistuje důvod změnit nebo zrušit napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a proto na základě svého oprávnění podle § 123 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 5 správního řádu nelze odvolat.

Mgr. Ing. Hana Továrková
předsedkyně Rady
Českého telekomunikačního úřadu